

РЕШЕНИЕ

№ 526

гр. Перник, 18.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЕРНИК, I ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Ивайло Юл. Колев

при участието на секретаря Лили В. Асенова Добрева
като разгледа докладваното от Ивайло Юл. Колев Гражданско дело №
20221720103540 по описа за 2022 година

Производството е образувано по искова молба на „ЕОС Матрикс“ ЕООД срещу А. И. Х. с твърдението, че между ответника и „ОББ“ АД е сключен договор за потребителски кредит на 25.01.2013 г. (Договора) за сума в размер на 1865,00 лева при лихва към датата на сключване 7,5%, формирана от сбора на договорна надбавка 0,5 пункта и БЛП на банката. Сочи, че ГПР е 8,86 %. Крайният срок на кредита е 25.01.2021 г. Твърди, че по него е останало непогасено задължение в размер на 1865,00 лева главница, 565,96 лева възнаградителна лихва за периода от 25.01.2013 г. до 25.01.2021 г. и 565,49 лева обезщетение за забава в периода от 26.01.2021 до 30.03.2022 г..

Обосновава активната ми процесуална и материална легитимация като цесионер по силата на договор за продажба и прехвърляне на вземания от 31.01.2018 г., сключен между него и „ОББ“ АД, като цедента му е прехвърлил вземането си с ответника. Твърди, че до ответника, на адреса посочен в Договора, е изпратено уведомление за цесия и покана за доброволно изпълнение, които са връчени.

С оглед на изложеното моли съда да уважи предявените искове, като признае за установено, че ответникът му дължи сумите – 1865,00 лева – главница, 565,96 лева възнаградителна лихва за периода от 25.01.2013 г. до 25.01.2021 г. и 565,49 лева обезщетение за забава в периода от 26.01.2021 до 30.03.2022 г. (като съдът приема, че тази претенция е до 28.03.2022 г., тъй като заявлението е депозирано на 29.03.2022 г.), за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение в рамките на ч.гр.д. 1607/2022 г. по описа на Районен съд Перник, както и законна лихва за забава върху главницата от датата на депозиране на заявлението за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение – 29.03.2022 г.

Претендира разноски.

Ответникът е депозирал отговор в срок. Твърди, че е в забава от самото начало, поради което Договорът е станал автоматично предсрочно изискуем на 26.08.2013 г., от който момент е започнала да тече погасителна давност исковата претенция е

неоснователна. Намира Договора за нищожен поради противоречие със ЗПК. С оглед поддържаното, че главницата е недължима, за такава намира и претенцията за лихва.

С оглед на изложеното моли съда да постанови решение, с което да отхвърли предявените искове.

Претендира разноски.

В съдебно заседание ищецът не се представляват като поддържа вече изложената теза с писмена молба. Приема, че погасителната давност на вземанията, произтичащи от договор за кредит започва да тече от крайния срок на договора, тъй като предсрочна изискуемост не е обявявана.

В съдебно заседание ответникът не се представлява като поддържа вече изложените възражения.

Претендира разноски

Съдът, след като прецени събраните по делото релевантни за спора доказателства и обсъди доводите на страните, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Районен съд Перник е сезиран с обективно, кумулативно съединени установителни искове, разглеждани по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК, с правно основание чл. 430, ал. 1 и ал. 2 ТЗ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД. В тежест на ищеца е при условията пълно и главно доказване да установи: 1) валидно облигационно правоотношение по договор за банков кредит с ответника, предаването на заемната сума на ответника по начина, предвиден в договора, уговорения падеж на погасителните вноски и изтичането на срока на договора, респективно надлежното обявяване на предсрочната изискуемост и настъпване на предпоставките за това; 2). наличието на валидно постигната договореност между страните за връщане на кредита с лихва и начисляване на допълнителни такси; 3). изпадане на ответника в забава; 4). размера на вземанията; 5). че е изпълнил задълженията си по договора; 6). давността за вземанията е прекъсвана. 6). че е станал титуляр на сочените вземания на твърдяното основание – договор за цесия, сключен с дружество кредитор и уведомяването на длъжника за настъпилата промяна в кредиторите.

В тежест на ответната страна е да установи погасяване на вземанията, в случай че ищецът докаже горното. По релевираното възражение за погасяване на вземането по давност не носи доказателствена тежест, тъй като отговорът на въпроса се съдържа в съответната материалноправна разпоредба.

Исковото производство се развива, след като за процесните суми е било образувано заповедно производство и е депозирано възражение по чл. 414 ГПК, поради което за ищеца е налице правен интерес от търсената съдебна защита.

Настоящото производство е предназначено да стабилизира ефекта на издадената заповед за изпълнение за вземането. Съгласно чл. 422, ал. 1 ГПК искът се смята предявен от датата, на която е подадено заявлението за издаване на заповед за изпълнение. Ето защо, предмет на това исково производство може да бъде само вземането, предявено със заявление в заповедното производство. Процесното вземане следва да съвпада с вземането в заповедното производство по юридически факт, от който е възникнало, по страни, вид, падеж и размер. В противен случай искът ще бъде недопустим. В настоящия случай се установи, че вземанията, предмет на иска и вземането, за което е издадена заповед за изпълнение в рамките на заповедното производство съвпадат, поради което предявените искове са процесуално допустими.

Както бе посочено, ищецът обосновава активната си материална и процесуална легитимация с договор за цесия. Съгласно чл. 99, ал. 1 и 2 ЗЗД кредиторът може да прехвърли своето вземане, освен ако законът, договорът или естеството на вземането

не допускат това. Прехвърленото вземане преминава върху новия кредитор с привилегиите, обезпеченията и другите му принадлежности, включително с изтеклите лихви, ако не е уговорено противното.

За да породи правни последици, договорът за цесия следва да има за предмет съществуващо вземане (права) с титуляр (кредитор) цедента спрямо конкретно трето за цесията лице – длъжник на цедента. По силата на този договор настъпва промяна в субектите на облигационното правоотношение - кредитор става цесионерът, а след като бъде надлежно уведомен длъжникът дължи изпълнение на цесионера.

По делото е представен рамков договор за цесия от 31.01.2018 г., сключен между цедента „ОББ“ АД и цесионера „ЕОС Матрикс“ ЕООД. Този договор по своя характер определя съдържанието на един бъдещ договор и улеснява бъдещото сключване на основния договор, но сам по себе си не е източник на права и задължения. По делото е представено и Приложение 1, което е неразделна част от договора за цесия, съдържащо множество заличени записвания и едно незаличено. От него се установява, че ищецът е придобил процесното вземане с длъжник ответника.

По правилото на чл. 99, ал. 3 и ал. 4 ЗЗД за да произведе цесията действие спрямо длъжника предишният кредитор трябва да съобщи на длъжника за прехвърлянето на вземането. Няма пречка цедентът да упълномощи цесионера да извърши съобщението до длъжника като негов пълномощник, каквато е и настоящата хипотеза – чл. 5.4. В този случай представителната власт възниква по волята на представлявания – цедента, като обемът ѝ се определя според това, което упълномощителят е изявил съобразно чл. 39 ЗЗД, за което има данни в представеното изрично пълномощно. В тази насока Решение № 114 от 07.09.2016г. по т.д. № 362/2015 на второ т.о. ВКС.

След като се прие, че цесията може да бъде съобщена на длъжника от цесионера като пълномощник на цедента и от доказаните конкретни фактически действия за съобщаването, настоящият състав намира същите за достатъчни в изпълнение на разпоредбата на чл. 99, ал. 3 ЗЗД. До ответникът е изпратено уведомление за цесията от цедента, което е **връчено на 15.03.2021 г.** Такова изявление е направено и с връчването на препис от исковата молба, към която е са приложени конкретните изявления в тази насока на цедента, и това на цесионера в качеството му на упълномощени лице съгласно приложеното по делото пълномощно.

При този извод, следва да се разгледа исковата претенция по основание и размер предвид конкретните твърдения на ищеца и направени от ответника възражения.

По иска с правно основание чл. 430, ал. 1 и ал. 2 ТЗ:

По дефиниция от чл. 430, ал. 1 вр. с ал. 2 ТЗ договорът за банков кредит е възмезден - срещу задължението на банката да отпусне парична сума за определена цел и при уговорени условия и срок заемополучателят се задължава не само да ползва и да върне заетата сума съобразно уговореното в договора, но и да заплати уговорената с банката лихва по кредита.

В настоящия случай, безспорно ответникът има качеството на потребител по смисъла на чл. 9, ал. 3 от ЗПК и § 13, т. 1 от ДР на ЗЗП. В случая се касае за вземане по договор за банков кредит, по който на ответника е била предоставена финансова услуга по смисъла на § 13, т. 12 от ДР на ЗЗП, поради което Договорът попада и в приложното поле на ЗПК. Съгласно чл. 10, ал. 1 ЗПК (редакцията от 01.01.2013 г.) договорът за потребителски кредит се сключва в писмена форма, на хартиен или друг траен носител, в два екземпляра - по един за всяка от страните по договора. Съгласно чл. 11, ал. 1, т. 6 и 7 ЗПК (редакцията от 01.01.2013 г.) договорът за потребителски кредит трябва да съдържа **срока на договора** за кредит и **общия размер** на кредита и

условията за усвояването му. Точка 11 от тук посочената разпоредба изисква договора да съдържа и условията за издължаване на кредита от потребителя, **включително погасителен план, съдържащ информация за размера, броя, периодичността и датите на плащане на погасителните вноски**, последователността на разпределение на вноските между различните неизплатени суми, дължими при различни лихвени проценти за целите на погасяването;

От събраните по делото доказателства се установи, че императивно определеното съдържание на договор за банков кредит по ТЗ е налице, но същият не отговаря на специалните изисквания на ЗПК. Изводът е верен, защото съгласно представения по делото Договор А. И. Х. в качеството на кредитополучател е сключил Договора на 25.01.2013 г., като в срок до 25.01.2021 г. (96 месечни анюитетни вноски с падеж 25-то число от месеца) се е задължил да възстанови отпуснатата сума в размер на 1865,00 лева, ведно с възнаградителна лихва в размер на базовия лихвен процент на банката (7%) към датата на сключване и надбавка от 0,5 % на равни анюитетни вноски. Договорът е в писмена форма, подписан от страните, има данни за неговия срок, но частта „Общо дължима сума“ и „размер на месечна анюитетна вноска“ (чл. 5, ал. 2 и чл. 10 от Договора) липсва какъвто и да е запис. Налице е несъответствие с чл. 11, ал. 1, т. 7 и 11 – липсват данни за общ размер на кредита и размера на погасителните вноски, поради което процесният договор за потребителски кредит е недействителен на основание чл. 22 ЗПК. Съгласно разпоредбата на чл. 23 ЗПК, когато договорът за потребителски кредит е обявен за недействителен, потребителят връща само чистата стойност на кредита, но не дължи лихва или други разходи по кредита, в който смисъл е Решение № 50174 от 26.10.2022 г. по гр. д. № 3855/2021 г. на ВКС, IV г. о.

Налице са и други пороци в Договора като клаузата на чл. 4, ал. 4 от Договора, в която е предвидено, че банката има право да променя базовия лихвен процент след съответното решение на Комитета за управление на активите и пасивите на ОББ, като данни за размера на БЛП се публикуват на интернет страницата, заедно с използваната методология за определянето му. Предвидено е също (ал. 5), че в случай на пазарен срив или форсмажорни обстоятелства банката може да не се придържа към утвърдената методология, но при правния извод за недействителност на Договора, не следва да се изследва валидността на отделни негови клаузи.

Ответникът е въвел възражение за изтекла погасителна давност, като приема, че Договорът е станал „автоматично предсрочно изискуем“, тъй като не е погасил нито една вноска. Това мнение не може да бъде споделено, макар и да ползва по-слабата страна по Договора, притежаваща качеството потребител. Този съд съобрази дадените с т. 18 от ТР № 4/18.06.2014г. по тълк.д. № 4/2013г. на ОСГТК на ВКС разяснения, че предсрочната изискуемост представлява изменение на договора, което за разлика от общия принцип в чл.20а, ал. 2 ЗЗД, **настъпва с волеизявление** само на едната от страните и при наличието на две предпоставки: обективният факт на неплащането и упражненото от кредитора право да обяви кредита за предсрочно изискуем. По делото е доказана само първата предпоставка с оглед заключение, дадено от вещото лице по ССЕ и признанието на ответника.

Съдът приема, че кредиторът следва да обяви на длъжника предсрочната изискуемост, като направи изявление за това, адресирано до длъжника във всички хипотези, при което страните са предвидили, че забавата на длъжника води до предсрочна изискуемост на цялото вземане. Както многократно е имал случай да посочи ВКС, предсрочната изискуемост има действие от момента на получаване от длъжника на волеизявлението на кредитора, ако към този момент са настъпили обективните факти, обуславящи настъпването □. В конкретни случай няма обективни данни за такова изявление от страна на кредитора преди Договорът да е изцяло

падежирал. Вярно е, че в ССЕ се установява, че кредиторът е осчетоводил предсрочна изискуемост на 26.08.2013 г., но този вътрешноорганизационен запис в счетоводните книги не покрива критерия съгласно разясненията на ВКС, цитирани по - горе.

Предсрочна изискуемост ищецът обявява с изявлението си до ответника, връчено му на 15.03.2021 г. (в 15 дневен срок от тази дата), но към датата на връчване и изтичане срока за плащане, Договорът е изцяло падежирал – 25.01.2021г.

Независимо от горния извод, това възражение на ответника съдът намира за частично основателно. Съгласно разпоредбата на чл. 114, ал. 1 ЗЗД давността започва да тече от момента на изискуемостта на вземането, като при срочните задължения, какъвто характер има процесното вземане (изрично уговорени 96 погасителни вноски), началният момент на давностния срок е денят след настъпването на падежа им (26-то число от месеца) и се прекъсва с предявяване на иск, респ. с друга форма на съдебно претендиране на вземането. По правилото на чл. 422, ал. 1 ГПК искът за съществуване на вземането се смята предявен от момента на подаването на заявлението за издаване на заповед за изпълнение.

Ищецът приема, че давностният срок по договор за кредит започва да тече от крайната дата на договора. Това разбиране е прието и в Решение № 50173/13.10.2022 г., постановено по гр.д. № 4674/2021 г. на ВКС, III г.о. Съдът съобрази това съдебно решение. Съобрази също, че е налице и друга съдебна практика на ВКС, постановена в същия смисъл.

Налице е обаче и съдебна практика в обратния смисъл (Решение № 130 от 15.04.2020 г. на ВКС по т. д. № 1829/2018 г., I т. о., ТК), в което се приема, че самото разграничаване на вземанията за главница и лихви /отделно възнаградителна от санкционна/ в документа по чл. 417, т. 2, предл. 3-то ГПК, въз основа на който е поискано издаването на заповед за изпълнение и на изпълнителен лист, сочи, че не е налице неделимост на задълженията по смисъла на чл. 128, ал. 1 ЗЗД. В същия смисъл е и Решение № 147 от 10.02.2021 г. на ВКС по т. д. № 2356/2019 г., II т. о., ТК и цитираното в него Решение № 45 от 17.06.2020 г. на ВКС по т. д. № 237/2019 г., II т. о., ТК, в които се приема, че началният момент, от който започва да тече давностният срок за вземания за главница по погасителни вноски по договор за банков кредит е моментът на изискуемостта на съответната вноска. За падежирали вземания се прилага кратката тригодишна погасителна давност - по отношение на възнаградителните лихви /решение № 130 от 15.04.2020 г. по т. д. № 1829/2018 г. на ВКС, ТК, Първо отделение/, респективно петгодишна погасителна давност - по отношение на главницата /решение № 45 от 17.06.2020 г. по т. д. № 237/2019 г. на ВКС, ТК, Второ отделение/.

По отношение на обезщетението за забава разпоредбата на чл. 111, б. "в", предл. 2-ро ЗЗД е повече от ясна - с изтичането на тригодишна давност се погасяват вземанията за лихви.

Като първоинстанционен съд, настоящият не може да реши противоречивата съдебна практика, създадена от съда, който следва да я уеднакви. Тълкувайки ясни разпоредби се създават прецеденти, които влияят негативно върху масовата правораздавателна дейност, осъществявана от долустоящите съдилища и създават неувереност сред някои съдии, решени да възприемат последното, постановено от ВКС решение по сходен казус, независимо какви мотиви са излагали до скоро. Ето защо до постановяване на тълкувателно решение (единствено, което е задължително) този съд следва да се придържа към една от двете противоречащи си тези, тъй като за него не е приложимо правилото на чл. 292 ГПК. Настоящият състав **избира** съдебната практика приемаща, че началният момент, от който започва да тече давностният срок за вземания за главница и възнаградителна лихва по погасителни вноски по договор за банков кредит **е моментът на изискуемостта на съответната вноска**. Този избор не е

случаен, а се базира пряко на разпоредбите от ЗЗД.

В общия случай, липса на изрична уговорка, изискуемостта настъпва веднага – чл. 69, ал. 1 ЗЗД. При договорите за кредит е налице срочно задължение със срок, уговорен в полза на длъжника, при който **настъпването на падежа се свързва с изискуемостта**, относима към забавата и спорния по делото въпрос - погасителната давност. Погасителната давност от своя страна се свързва с бездействие на кредитора и започва да тече когато кредиторът може да търси изпълнението, т. е. от деня, в който вземането е станало изискуемо - чл. 114, ал. 1 ЗЗД, което е в унисон с правилото, възприето в европейското законодателство, **че погасителната давност започва да тече от деня, в който правата са могли да бъдат предявени**. В настоящата хипотеза срокът (падежът на всяка отделна вноска) има функцията на покана „срокът кани вместо човека“, поради което вземането не става изискуемо след изтичане на крайния срок на договора, а **на посочената дата**. Целта на погасителната давност е да се стимулира кредитора, а не да се отлага началото на давността и срокът да зависи от волята на кредитора.

Ако се приеме тезата, че началният момент на изискуемост (преди това давност не тече) по договор за кредит е крайната му дата, това означава, че падежиралите до този момент месечни вноски са изпълняеми, но не са изискуеми. След като не са изискуеми, предявен преди крайната дата иск би бил предсрочен (освен в хипотезата на чл. 71 ЗЗД и чл. 432, ал. 1 ТЗ) и най-вече, върху незаплатените месечни вноски, падежирали преди крайната дата няма да се дължи мораторна лихва, тъй като без изискуемост (следвайки логиката, че тя настъпва на крайната дата, посочена в договор) няма забава - чл. 84, ал. 1 ЗЗД. Всяко едно от цитираните решения на ВКС решава конкретен правен спор и не може да намери универсално приложение, независимо от опита на самия ВКС да придаде задължителен характер на решенията си по чл. 290 ГПК.

По отношение на Решение № 50173/13.10.2022 г., постановено по гр.д. № 4674/2021 г. на ВКС, III г.о. е важно да се отбележи, че в мотивите му съставът се позовава на ТР от 21.01.2022 г. по т. д. № 5/2019 г.на ОСГТК на ВКС, в което се приема, че при уговорено погасяване на главното задължение на отделни погасителни вноски с различни падежи, шестмесечният срок по чл. 147, ал. 1 ЗЗД започва да тече от настъпване на изискуемостта на целия дълг, включително в хипотеза на предсрочна изискуемост. Аргументират се с това, че задължението продължава да бъде само едно и крайният срок за погасяването му е падежът на последната разсрочена вноска или моментът, в който е обявена предсрочната изискуемост. Следователно началният момент, от който започва да тече давностният срок за вземания за главница и/или за договорни лихви по погасителни вноски по договор за банков кредит, за който не е обявена и респективно, настъпила предсрочна изискуемост, е датата на уговорения краен срок за погасяване на кредита.

Първо между преклузивния срок (147 ЗЗД) и давностния (чл. 110 и сл. ЗЗД) са налице множество различия, които няма да бъдат разяснявани. На следващо място ТР от 21.01.2022 г. по т. д. № 5/2019 г.на ОСГТК на ВКС е постановен по конкретен въпрос и задължителен е само неговия диспозитив (така т. 18 на Тълкувателно решение № 1 от 04.01.2001 г. по гр. д. № 1/2000 г., ОСГК на ВКС), като приложното му поле не може да бъде „разширявано“ по аналогия. Основният мотив на върховните съдии при постановяване на ТР от 21.01.2022 г. по т. д. № 5/2019 г.на ОСГТК на ВКС е, че ако срокът по чл. 147, ал. 1 ЗЗД се прилага за всяка разсрочена вноска поотделно, може да се стигне до ситуация, в която поръчителят ще отговаря при по-облекчени условия или в по-малък обем от главния длъжник, без това да е уговорено в договора за поръчителство, което е в пряко противоречие с чл. 139, изр. 1 ЗЗД, чл. 140 ЗЗД и чл.

141, ал. 1 ЗЗД.

Доколкото обосновката да се приеме, че давностният срок за вземания за главница и/или за договорни лихви по погасителни вноски по договор за банков кредит тече от датата на уговорения краен срок за погасяване на кредита се корени в мотивите на горепосоченото тълкувателно решение (постановено по въпрос, свързан с преклузивен срок), относно действието на погасителната давност следва да се посочат мотиви от други тълкувателни решения, в подкрепа на вече посочения принцип, че погасителната давност започва да тече от деня, в който кредиторът е можел да защити вземането си чрез иск. Така в мотивите към т. 10 от Тълкувателно решение № 2 от 26.06.2015 г. по тълк. д. № 2 / 2013 г., ОСГТК се приема, че в гражданското право давността е правна последица на бездействието. **Ако кредиторът бездейства (не предявява иск), давността тече**, защото той може да избира да предяви иск или не. Също и т. 4 от Тълкувателно решение № 1 от 23.12.2015 г. по тълк. д. №1/2014 г., ОСТК, в което се приема, че **за да е налице неоправдано кредиторско бездействие**, което законодателят не толерира, отнемайки възможността за принудително осъществяване на оспореното субективно право, **то трябва да е възникнало и да може да бъде упражнено**, съответно – защитено, а по вече изложената в началото логика, правото може да се защити след падежа на всяка една вноска или ако кредита бъде обявен предсрочно за изискуем.

Ето защо съдът приема, че погасени по давност са вземанията за главница, възникнали в срок по – дълъг от пет години преди депозиране на заявлението за издаване на заповед за изпълнение – 29.03.2022 г.

За установяване на правнорелевантните по делото факти, съдът е назначил служебно експертиза, която кредитира изцяло. Вещото лице е установило, че сумата по кредита е усвоен от ответника, поради което същият по вече изложените правни съображения следва да върне чистата стойност. Вещото лице е установило забава в плащанията - нищо не е погасено, както и е изчислило какъв следва да е размерът на анюитетните вноски (26,35 лева месечно), разбити по пера (главница и възнаградителна лихва) при размер на кредита 1865,00 лева за срок от 96 месеца и възнаградителна лихва от 7,5 % (първоначално уговорения размер). По указания на съда вещото лице е направило изчисления относно задълженията, възникнали в пет и три годишен период преди депозиране на заявлението за издаване на заповед за изпълнение – 29.03.2022 г. Същото е установило, че за периода от 29.03.2017 г. до 25.01.2021 г. (крайната дата на Договора) и срок, непокрит от погасителната давност, размерът на неизплатената част от главницата е **1040,64 лева**, до който размер следва да бъде уважен иска и отхвърлен до пълния предявен размер.

Искът за присъждане на възнаградителна лихва следва да се отхвърли изцяло по вече изложените съображения.

По иска с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД:

При извода за основателност на чистото задължение по Договора, основателна е акцесорната претенция за обезщетение за забава, чиято дължимост произтича пряко от закона (разпоредбата на чл. 23 ЗПК не намира приложение, доколкото същата отрича задължения, произтичащи от договора, който е признат за недействителен). Този иск е акцесорен по характера си спрямо главния, но същият подлежи на самостоятелно доказване. Претендираните за заплащане суми в конкретния случай е срочно и длъжникът изпада в забава по правилото на чл. 84, ал. 1 ЗЗД без да е необходима покана. Тъй като ответникът не е изпълнил точно в темпорално отношение своята парична престация, той е изпаднал в забава и дължи обезщетение за причинените на ищеца вреди, изразяващи се в пропусната полза, като това обезщетение е в размер на претендираната законна лихва за забава по чл. 86, ал. 1 ЗЗД върху главницата. Вещото

лице е изчислило, че размерът на обезщетението за забава за периода от 21.06.2021 г. до 28.03.2022 г. (денят преди подаване на заявлението) върху непогасената по давност част от чистата стойност на кредита в размер на **80,36 лева**, до който размер следва да бъде уважен този иск и отхвърлен до пълния предявен размер като неоснователен.

Възражението на ответника за погасяване на това вземане по давност съдът намира за неоснователно. Както бе посочено в конкретната хипотеза вземането за главница се погасява с обща пет годишна давност, а това за лихва с кратка тригодишна такава. По изложените съображения и на основание чл. 114, ал. 1 ЗЗД и чл. 422, ал. 1 ГПК претенцията за лихва се формира за период след 21.06.2021 г., а заявлението е подадено на 29.03.2022 г., поради което по давност би било погасено вземане, възникнало преди 29.03.2019 г., а такова не се претендира.

При тези обективни данни и правни изводи предявените иски следва да бъдат уважени до размер от 1040,64 лева главница и отхвърлен до пълния предявен размер, искът за възнаградителна лихва следва да се отхвърли изцяло по вече изложените съображения за недействителност на Договора, а този за обезщетение за забава да се уважи до размер от 80,36 лева главница и отхвърлен до пълния предявен размер

По разноските:

Ищецът е претендирал разноски и при този изход от спора по правилото на чл. 78, ал. 1 такива следва да му бъдат присъдени съобразно изхода от спора. Ищецът е доказал разноски в размер на 59,93 лева за ДТ, 250,00 лева депозит вещо лице, като не е претендирал и възнаграждение за процесуално представителство. При този изход от спора, на ищецът се дължат разноски в общ размер на 115,95 лева от доказани, които следва да бъдат присъдени.

Съгласно т. 12 от ТР № 4/2013г. на ОСГТК на ВКС, съдът, който разглежда иска, предявен по реда на чл. 422, респ. чл. 415, ал. 1 ГПК, следва да се произнесе и за дължимостта на разноските в заповедното производство с осъдителен диспозитив. Предвид изхода от спора и доказаните в заповедното производство разноски (отново не е претендирал и възнаграждение за процесуално представителство), на ищеца се дължат 22,42 лева, които също следва да му бъдат присъдени.

Ответникът е претендирал разноски в размер на 500,00 лева за процесуално представителство в исковото и 350,00 лева в заповедното. Ищецът е направил възражение по чл. 78, ал. 5 ГПК, което съдът намира за основателно доколкото процесуалната защита се изразява в депозиране на бланкетно възражение и такова осправане, с подаване на исковата молба. Съгласно Наредба 1 (действала към сключване на договорите за правна помощ) и минималните суми, които се дължат, съдът определя възнаграждения за подаване на възражение в размер на 300,00 лева (чл. 7, ал. 7) и 440,00 за исковото (чл. 7, ал. 2, т. 2). от тези суми на ответника следва да бъдат присъдени 463,17 лева

В светлината на гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по иска с правно основание чл. 430, ал. 1 ТЗ, вр. чл. 9 ЗПК, че на основание чл. 23 ЗПК в полза на „ЕОС Матрикс“ ЕООД ЕИК 131001375 **съществува изискуемо вземане срещу А. И. Х., ЕГН ******* в размер на **1040,64 лева** - главница по договор за потребителски кредит на 25.01.2013 г., сключен с „ОББ“ АД за периода от 29.03.2017 г. до 25.01.2021 г., **ведно** със законна

лихва за забава върху от датата на депозиране на заявлението за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение – 29.03.2022 г. до окончателното изплащане на задължението, както на основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД сума в размер на **80,36 лева**, представляваща обезщетение за забава в периода от 21.06.2021 г. до 28.03.2022 г.

ОТХВЪРЛЯ иска по чл. 430, ал. 1 ТЗ за разликата над 1040,64 лева до пълния предявен размер от 1865,00 лева в периода от 25.01.2013 г. до 28.03.2017 г. като **погасен по давност**, изцяло този по чл. 430, ал. 2 ТЗ за признаване за установено в отношенията между страните, че в полза на ищеца съществува вземане в размер на 565,96 лева за възнаградителна лихва в периода от 25.01.2013 г. до 25.01.2021 г. и този с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за разликата над 80,36 лева до пълния предявен размер от 565,49 лева в периода от 21.06.2021 г. до 28.03.2022 г. като **неоснователни**, за които суми е издадена заповед за изпълнение в рамките на ч.гр.д. № 1607/2022 г. по описа на Районен съд Перник.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК **А. И. Х. да заплати в полза „ЕОС Матрикс“ ЕООД** сумите в размер на **115,95 лева** – разноски в исковото производство и **22,42 лева** – разноски в заповедното производство, съразмерно на уважената част от исковата претенция.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 ГПК „ЕОС Матрикс“ ЕООД да заплати в полза на **А. И. Х.** сума в размер на **463,17 лева** – разноски в исковото и заповедното производство, съразмерно на отхвърлената част от исковата претенция.

Решението може да бъде обжалвано в двуседмичен срок от връчването му на страните пред Окръжен съд Перник.

Препис от решението ДА СЕ ВРЪЧИ на страните.

Съдия при Районен съд – Перник: _____